

komme til Monarchiets Kasse, indflyde, og at de Tilskud, der skulde komme fra Landsdelene, skulle reguleres saaledes, at, forsaavidt Monarchiets egne Indtagter i hvert Kvartal eller hvert Halvaar eller i visse Aarsafdelinger ikke indflyde tilstrækkeligt, blive de at fuldstændiggjøre af det, der skal udredes fra Landsdelene. Det er dette, som det forekommer mig vigtigt at fastholde. Denne Bevilling, som i den Stikelse, hvori den nu foreligger, kun, som den ærede Ordfører allerede har bemærket, vil komme til at foreligge en eneste Gang, skulle vi indrette saaledes, at vi Intet opgive, Intet forhindre, og ikke træde hemmende veien for den Ret, som Monarchiet har; men vi skulle heller ikke opgive den Ret, som vi selv kunne gøre Krav paa indenfor billige Grændser, saadanne Grændser nemlig, hvorved vi fyldestgjøre Monarchiets Ret, der jo først kan fremtræde paa en klar Maade, naar den første Repræsentation for Monarchiet har været samlet, naar en Finantslov er bleven forelagt og vedtaget. For at sætte Landsdelenes finantstielle Bestyrelser istand til at fyldestgjøre Kravene, maae vi erkende, at der af de Beholdninger, vi have, idetmindste skal være en vis Sum — den er her sat i runde Tal, den kunde være større eller mindre — der skal holdes paa rede Haand, for at kunne fyldestgjøre Fordringerne, men paa den anden Side skulle vi ikke erklære denne Sum for at udgaae af et Dverflag, som vi ikke kunne gøre, og som det ligger i vor velforstaede Interesse at gjøre saa lavt som muligt. Derimod skulle vi ved Siden af den Sum, som vi saaledes ikke ansætte, men kun opfordre den, der styrer vort Finantsvæsen, til at sørge for at have paa rede Haand for mødende Tilfælde — ved Siden deraf skulle vi indsette den grundlovsmaessige Betingelse, under hvilken disse Midler kunne finde deres Anvendelse. Hvorledes Ordene i den grundlovsmaessige Bestemmelse kunne fortolkes, kunne vi endnu ikke komme til; vi maae antage, at de kunne forstaaes, at de ere klare og simple, at Regjeringen vil forstaae dem med Reifærdighed og Billighed, men vi maae holde dem for Die, idet vi stille et Depositum til Raadighed. Skulde vi gaae ind paa et Dverflag, saa maatte vi gøre Dver-

slaget fra vort Standpunkt, og efter min Mening paa en ganske anden Maade, end maaeskee forøvrigt vilde være hensigtsmaessigt. — Vi maatte sige: vi holde os til, at nu, da Monarchiet endelig er blevet ordnet, og da de Udgifter, som særdeles Omstændigheder have gjort fornødne, saalænge indtil denne Ordning indtraadte — og som altsaa ere af en overordentlig Natur —, søgellig maae ophøre, saa gjøre vi vort Dverflag efter den bestaaende normale Lovgivning, og mere end hvad der derefter kan komme til at paahvile os, give vi ikke. Vi kunne blive nøbte til at give mere, men vi skulle ikke i vort Dverflag henlede Opmærksomheden paa, at vi ere villige til at give mere; thi der er ikke fra Repræsentationens Side noget Urigtigt i at vise Utilbøielighed til at give Penge ud. Det er en ganske anden Sag, naar det enkelte Tilfælde foreligger, og der da bliver Spørgsmaal, om vi ville give Penge til en Statsfornødenhed eller ikke, thi saa skal Uvilligheden vige for Erkendelsen af det Nyttige, men saalænge Dverflagene paa en vis Maade skulle gjøres i Luften og der kun skal udtales, om man ønsker Sparsommelighed, eller man vil give frit Spillerum, saa skal ethvert Dverflag være meget snevert, for dermed at betegne, at man ønsker Sparsommelighed. Det er, udgaaende fra disse Betragtninger, at jeg ikke har kunnet slutte mig til dem, der have gjort et Slags Dverflag, støttet til Dplysninger, hentede fra en Tid, som ikke er den normale, hentede fra en Tid fuld af ganske overordentlige Forhold, som medførte overordentlige Udgifter, og jeg har heller ikke kunnet være tilfreds med Betegnelserne „ordinair“ og „extraordinair“, idet dette Extraordinaire vel tilkjendegiver, at vi ikke have nogen stor Lyft til at udgive disse Penge, men at de ligge dog paa rede Haand, naar man vil tage dem. Det er efter min Mening rigtigere at sige: vi ville ikke gøre den Udgift, vi ville ikke lægge Pengene hen paa rede Haand; skulde der indtræde Omstændigheder, hvorved vi nødes til at give dem ud, saa er der fra den Tid af, disse Omstændigheder indtræde, og indtil Summen, til rimelig bestemte Forfaldstider, begjæres af os, Tid nok til, at vi, selv i den overordentlige Rækkefølge af vore Møder, kunne